

የአርነት መንገድ

(የግጥም ስብስብ)

ከመላኩ ጌታቸው

2000 ዓ.ም

መብቱ በህግ የተጠበቀ ነው
All Rights Reserved

የሽፋን ገፅ ምስል
(MITCHELL BEAZLEY)
JOHN HEDGE COE'S
NEW INTRODUCTORY
PHOTOGRAPHY COURSE
ከሚለው መፅሐፍ የተወሰደ፡፡

ከሃሊ ማተሚያ ቤት

ማውጫ

ተ.ቁ	ርዕስ	ገፅ
1.	ምስጋና.....	፩
2.	መግቢያ.....	፪
3.	ትዝታ.....	1
4.	የሁለት አለም ሰው.....	2
5.	አልጠጣም አትወጡም.....	7
6.	ስብከትሽን አትካጅው.....	8
7.	እወድሻለሁ.....	9
8.	ነጥፋለች.....	11
9.	በራሪ ኮከብ.....	12
10.	ያለ እዳዬ.....	14
11.	አትዝነቢ.....	15
12.	የተስፋ አቅም.....	16
13.	ለቢሮዋ ፅዳት.....	18
14.	የአርነት መንገድ.....	19
15.	ሲመቻት.....	21
16.	ነገን እንጂ.....	22
17.	ለሰማን ፀለዩ.....	23
18.	እንባችን (1).....	25
19.	ፍቅር የተራብኩኝ.....	26

20. እንባችን (2)	29
21. መናጥ	30
22. መታከት	31
23. ሰራስ ሊቆርሱ	32
24. ውሳኔ	33
25. ዘጠነኛው ሺ	34
26. ሰቀቀኗን ለኔ	35
27. ጅብ ጅቦች (ከርሳም አእምሮ)	36
28. የእግዜር ቅኔ	37
29. ሊቀመኳስ	38
30. የሰላቅ ዘፈኖች	39
31. መልሸልኝ	40
32. ሆድ አድሮ አዲስ	41
33. ህይወት	43
34. ምፅአት ናፋቂዎች	44
35. ለማይከሰስው	45
36. አንቺ መች	46
37. አንድ ቀን	47
38. እድፈት	48
39. ቁርጥማት	49
40. መት ዓመት	50
41. አውነት ጨዋነቱ?	52

42. ማይምነት ነውና	53
43. ፀሐዩ	54
44. ምፅአት አንጠብቅም	56
45. የሞኝ ብሂል	57
46. የኖህ ቁራ	58
47. አብሪ ትል	59
48. የአህዛብ ስብከት	60
49. የእግዜር ዝምድና	62
50. ቀንጥፎ	63
51. ቂም	64
52. የልጅ ቡዳ	65
53. እላሻንም	66
54. ወህኒ	67
55. እውነት	68
56. የእኛ ተስፋ ነገ	69
57. ምረቃ	70
58. ጉዲችን	72
59. ጠረን	73
60. ዳዊትን	74
61. ትንሳኤ ለእውነት	75
62. ጠርጥር	79
63. ዕጣ	80

ምስጋና

ሁሉን ነገር ከሚሰጠው፤ ከፈለገ ሁሉን ነገር ከሚቀማው ከሃያሉ እግዚአብሔር ቀጥሎ ለቤተሰቦቹ ምስጋና ይሁን።

ይህ የግጥም መድብል ለህትመት እንዲበቃ መያዊ ለስተያየትና ድጋፍ ለሰጡኝ ለገጣሚና ፀሀፊ ተውኔት አያልኩ መላቱ፤ ለፀሀፊ ተውኔት ገጣሚና ተዋናይ ጌትነት እገዛው፤ ለደራሲ ፍቅረ ማርቆስ ደስታ ላቅ ያለ ምስጋና ለእናንተ ይሁን።

ከጎኔ ባለመለየትና ስንራራቅም በሰልክ ይህ የግጥም መድብል ለህትመት እንዲበቃ ከፍተኛ የሆነ ወንድማዊ ድጋፍ ላደረጋችሁልኝ ወዳጆቼ መሀመድ ነስርና ተሰማ ስማቸው ማለቂያ በሌለው ፍቅራችን ስም አመሰግናለሁ።

የጽሑፉን ረቂቅ ለተየበችልኝ ለቀለሜ አበበ እንዲሁም ይህ የግጥም መድብል እንዲታተም ድጋፍ ላደረጋችሁልኝ ሁሉ የላቀ ምስጋና ይደረሳችሁ።

መግቢያ

ግጥም የምንጭ ውሃ ይመስለኛል።

የምንጭ ውሃ ከመሬት ፈንቅሎ እንደሚወጣው እንደዚያ ነው ግጥም። አንዳች ነገር ልብን ወጥሮ ይዞ ይቆይና ፈንቅሎ የወጣ ጊዜ ያኔ ግጥም ይወለዳል።

የምንጭ ውሃ ከመሬት ውስጥ ወጥቶ የምድርን ቆሻሻ ሳይቀላቀል ንፅት እንዳለ ኩልል ብሎ እንደሚፈለው እንደዚያነው ግጥም። የልብን ክፋት አይዝም። ንፁህ ሆኖ ክፋትን ቢተች እንጂ። እንደ ምንጭ ውሃ ጉድፍን ቢያጠራ እንጂ ራሱ ጉድፍ አይባልም።

ምንጭ ከቆሸሸች ምድር ውስጥ ሳይደፈርስ ኩልል ብሎ እንደሚወጣው ሁሉ ግጥምም እንደዚያው ነው። ከገጣሚው ስብዕና አያሌ ጊዜ ይጠራል፤ አልፍ ጊዜ ይነፃል።

የምንጭ ውሃ ማንም እንደማያግደው ማንም እንደማያስቆመው፤ በነፃነት እንደሚፈልቀው በነፃነት እንደሚፈለው ሁሉ ግጥምም እንደዚያው ነው። ማንም አይገድበውም። በነፃነት ይዘምራል። ይመስለኛል።

ሙያ ያላት የገጠር እንስት ያልደፈረሰ ውሃ ከምንጭ ቀድታ እንደምትጠቀምና ወዲያውም ሌላውን እንደምታጠጣ ሁሉ ብቁ ገጣሚም ከልቡ የሚፈልቀውን፣ ብርሃናማውን ሳያጠለሽ ጥልመታውን ሳያበራ ብቻ ከምንጭ ሳይደበልቅ ፅፎ የእንባቢን ጥም ይቆርጣል። አንጀት ያርሳል።/አኔ ይህን አይነቱ ገጣሚ ነኝ ባልልም የልቤን እንዳለች ሳትበረዝ ፅፌያለሁ። ታዲያ የልብ ነገር ወደ ልብ ነው የምትዘልቀው። ልቡን ክፍት ያደረገ እዚያው ያገኛታል። መልካም ንባብ፡

ትዝታ

ካላለፍነው ዘመን፤

በመጥፎም ሆነ በጥሩ

በእድሜያችን ካደረግናት

የዛሬው ሰው፤

በዛሬ ላይ ሁኖ

አንዷን መዞ ሲደግማት

ስንጥር እንደነካው ቁስል ፤

አንሰፍስፎ የሚያደማት

ትዝታ!

የማትሞት የማትድን

የማትደርቅ የማትመግል

ትዝታ!

ጠፈፍ ያለች የውስጥ ቁስል

የሁለት አለም ሰው

የዘልማድ ፀሀይ ፡

እንደኔ መሸቶባት ፡ ሲመሽ እሷም ፈትሸሽ
ከደሃላ ቤቱ መቃኗ ካጠረ፡ ዝቅ ብዬ ገብቼ
መቼም ወግ ነውና

ከአፈሯ መደቤ

ሰውድቅ ተኮርምቼ

እንቅልፍ ሊያሸልበኝ አይኔ ሲስሰመለም
እኔን ሰኔ ጥሎ

ሃሳቤ ይነጉዳል

ሲመሽ አይገኝም

እኔን ለእኔ ጥሎ አንዴ ከሄደማ ፡ . . .

ምድርን ሳይመረምር ሰማዩን ሳያስስ

የፈረሰ ሳይክብ የተካበ ሳይፈርስ

እርሱን ነፃ አውጥቶ፡ ምርኮ ሳያስመልስ

ብሉይ ፍቅር ሰብኮ ፡

የጥላቻን መረብ ቆራርጦ ሳያድስ

መመለሱን እንጃ

ጀገበር ብቅ ካላለኝ መቼም አይመለስ

እሱ ደራሲ ነው እኔ ተዋናዩ

ሌሊት ፈረሰ አርጎ፡

አንዴ ማጋልበኝ

ሲሻው የማጭነኝ የምሽት ግዳዩ

ሲበር ክንፎቼ ነኝ ፡

ክንፌን የማማታ ስሌው አገልጋዩ

ለሃሳቤ ድርሰት ለሃሳቤ ተውኔት

እንቅልፍ በአይኔ ሳይዞር

ሌሊቱን አድራሰሁ ቁሜለት ማህሌት

አንጎሌን ወረቀት እርሱን ብዕር አርጎ

ስለነሮ ቢቀኝ

ከእንቅልፍ አቆራርጦ ከህልም አስያይቶ

ያድራል ሲያስተውኝ

ብቻ ደግነቱ ! . . .

የትወናው መድረክ ደምቆና አሽብርቆ በትንሳኤ ብርሃን

ተውኔቱ ፍቅር ነው፡ ፍቅር ነው ምተውን

በሃሳቤ ተውኔት በሃሳቤ ቅኔ በሃሳቤ ግጥም

ሳቅ ይጎርፋል እንጂ፡

እንባ ብርቅዬ ናት ጨርሳ አትፈስም

ጥላቻም ባዕድ ነው፡ ከቶ አይታወቅም !

ፍቅር ተትረፍርፎ በሞላበት አለም

አንዴት ይታወቃል ባዕድ ነው ጥላቻ

እንኳን የሚፈስ ዕንባ ቃሉም የለ
 ጭራሽ ይቸግራል የላቅ መቀነቻ
 ያ! የጴጥሮስ ዶሮ ጨሆ እስኪያባንነኝ
 የሌሊት አእዋፋት "ነጋብህ " እያሉ
 መሾ እስኪያወርዱልኝ
 የዘልማድ ፀሀይ በምስራቅ ብቅ ብላ
 "ነግቷል" እስክትለኝ
 በፍቅር እኖራለሁ በደስታ አነጋለሁ
 እኔስ መቼ ሞኝ ነኝ
 አይንጋብኝ እንጂ እስከሚነጋማ
 እንደኔ የደላው አንድም ሰው አይገኝ
 ሲነጋ ነው እንጂ ! . . .
 ሲነጋ ነው እንጂ ሰማዩ ጎህ ሲቀድ
 ጀንበር ብቅ ስትል
 "ደህና አደርክ?" ሲሉኝ ልቤ እያቅማማ
 በአፌ ደህና ብዬ ከሰው ስቀላቀል
 ፍቅር በሌለበት በእነሱ መዋኛ
 በጥላቻ ባህር አውልቄ ምቀቀል
 እነሱን እያየ አይኔ አየታዘበ
 በልቦናዬ እውነት ሳልሞቅ የምከለል
 ሲነጋ ነው እኮ ጀንበር ብቅ ስትል::
 "ደህና አደርክ?" እያሉኝ

በርህህ አሳሳም ጉንጨን እየላሙ
 ፍቅራን የተወጋሁ
 እርም ታክል በትር ባካላቴ ሳታርፍ
 በምላስ የደማሁ
 ክልብ እየላቁ ጥርሴ "እኝ" እያለ
 ማልቀሻ ጥግ ያጣሁ
 ከገደል ስር ቁሜ የማርያምን መንገድ
 ሽቅብ የተማፀንሁ
 ሲነጋ ነው እኮ ! . . .
 ሲነጋ ነው እኮ !
 አእዋፋት ሲጮሁ፣ ጤዛዎች ሲረገፉ
 እውነትና ፍቅር ከነሱ ሚጠፉ
 በሃላቤ ተውኔት የታረሙት ሁሉ
 ደርሰው የሚከፉ
 በተቀነበበው እኩይ ምግባራቸው
 ጭራሽ የሚሰፉ
 ሲነጋ ነው እኮ !
 በጠራራ ፀሀይ ያውም በአደባባይ
 የታጠርኩ በቀጋ
 በአራጅ አይን እያዩ በእባብ ምላሳቸው
 ክሩቅ የምወጋ
 ሲጠባ ነው እኮ ሌሊቱ ሲነጋ !

እንዳለማ ሲኖር ሌሊቱ ሳይከዳኝ

አእዋፋት ሲጮሁ ጀንበሯ ባትቀማኝ

ለው እንዴት አጥቼ ፍቅርስ መች ቸግሮኝ

ኑሮዬና ሃሳቤ እንደው ሳይለማሙ

ጀርባና ሆድ ሁነው በአንድነት ሳይገጥሙ

ሌትና ቀን ብለው፣ ለሁለት ከፍለውኝ ሁነው በፈረቃ

ይሄው እንዳለሁኝ፤ ተፈራረቁብኝ ሲቃና ሰቆቃ

አልወጣም አትወጡም

ካንተ በታች ሁኔ አንተ ላይ ለመድረስ

ሽቅብ ስንጠላጠል

ቁልቁል እያየኸኝ ይበልጠኛል ብለህ

እኔን ከምትጥል

እኔን ተወኝና ከእኔ በላይ አርገህ

እራሴህን ስቀል

ሰብከትሽን አትካጂው

“ይፈፀሙ ተልዕኮ ሚመስሉ

ብዙ ቅርንጫፎች ያሉባት

ህይወት እኮ . . . ዛፍ ማለት ናት”

ብላ ነገረችኝ !

“ቢቆረጥ የሚያቆጠቁጥ

ግንዱ አለካለ አብሮ ሚኖረው

አንዱ ቅርንጫፍ . . . ፍቅር እኮ ነው።”

ብላ ለበከችኝ !

ግና . . .

ሰብከቷን ጠልቼ

ሰብከቷን ሰልቻቼ

“እንለያይ” ብላት

እሷ መች ሆነላት

“አንተን ካጣሁ እሞታለሁ

እራሴን አጠፋለሁ”

ብላ ገመድ አንጠለጠለች

ህይወት ዛፍ መሆኗን ሻረች

እኔም ! . . .

ከዛፍ ቅርንጫፉ ቢቆረጥ

አይደርቅም ያቆጠቁጣል ብዬ

ትቻት ወጣሁ ይኸው

ጓዞቼን ጠቅልዬ

እወድሻለሁ

በመራሽኝ ጎዳና ባደግሽበት ለፈር ቀዬ

የምሽት አየር ለመቀበል ሽጉጥ ብለሽ በጉያዬ

እንቅፋት ደርሶ ሲመታሽ ገላሽ ለመውደቅ ሲቀድም

በእጆቼ ደግፌ ይገዜ

“እኔን ! እኔን ! ለእኔ ይሁን” ባልልሽም

እወድሻለሁ ! . . .

ስራሽ ባስከተላት መርገምት

መርገምትሽ በጠራት መቅለፍት

መቅለፍትሽ ባስገኛት ውርደት

ውርደትሽ ጥላ ጥሉብሽ ደም ግባትሽን ሲደብቀው

ደም ግባትሽ ይጉላ ብዬ ውርደትሽን መቼም ባለብሰው

እወድሻለሁ ! . . .

“አቤት ውበት! ደም ግባት

ከመልክ ምግባር ያደላት

ኸረ ! ለውም አይደለች እግዜሩም ከአፈር አልሰራት

ዝም ብላ የተገኘች እሷስ የገነት ወርቅ ናት !”

አትባይም እንጂ . . .

ተብለሽ ብትሰየሚ ምን ደስታው የኔ ቢሆንም

ያሉሽን እንድትሆኝ ብዬ ለም ሁኔ ባልቀልጥልሽም

እወድሻለሁ ! . . .

የህይወት ጧፍሽ ቀልጣ ቀልጣ

መክሰሚያዋ ላይ ስትቆም

የአንችን ነፍስ ሰመቀበል

የተላከ መልአክ -ሞት ወደ ደጃችን ሲያዘግም

የአንችን ዕዋ ልቀበላት

“እኔ እያለሁ እሷን ተዋት”

ብዬ ከፊትሽ ባልቀድምም

እወድሻለሁ . . .

እዳሽን በእዳሽ ባስችልሽ ላቅሽን በላቂ ብዬ

ውድቀትሽን ባልወድቅልሽ ባላቀናሽ እኔን ጥዬ

የጣለሽን አስኪሰቅምሽ እስካለሽ ድረስ በዓለም

እመኚኝ ከቶ አልዋሽሽም !

እኔ የአንቺ ብቻ ነኝ በሌላ ሌት አልተካሽም::

እፍ ያሰብኝን እስትንፋስ ፋት ብሎ አስኪወስዳት

በእርሱ ፈቃድ አስካለሁ

እውነት እውነት አልሻለሁ

እወድሻለሁ ! . . .

ነጥፋለች

ይቺ ትልቅ ዋርካ ፤

ይቺ ትልቅ ሾላ

በገለባ ቀረች

ፍሬዎቿን ጥላ !

(ኢትዮጵያ ላጣቻቸው ታላላቅ

የአብራኳ ክፋዮች)

በራሪ ኮከብ

የዛሬ ሞትን ፍራቻ፤

ሀይወትን ለነገ ለማሳደር

እንደ ሁለት ብሎ አስልቶ፤

የሰቆቃ እድሜ ለመቁጠር . . .

በፍቅረ ንዋይ ልብ ተረታ፤ . . .

እርግማን ሲመረቅ “እሜን” ብላ ፤

ምላስ ከእውነት ተጣልታ

የልጅነት ኪዳን ማተብ ፤

ቤተመንግስት ወድቃ ተፈታ

ቤተ-መቅደስ ምታዘወትር እግር፤

ከለይጣናት ዋሻ ገብታ

ነፍስም በሰይጣናት ችሮታ

ከህነታቸውን አግኝታ፤ . . .

ሞትን ለሚጠራው ቅዳሴያቸው

አዳሩን ማህሌት ቁማ

ለማጥፋት ነገር ለማክፋት፤

ምላስም አብራት አዚማ፤

ሳልተቀደለ ቅዳሴያቸው

ማንም እንኳ ሳይጀምረው

“አሃዱ” ብላ አለምታ

ለረከስ ቁርባናቸው፤

የነፃውን ግዳይ አስጥላ

ስጋወደሙ አስፈትታ

በግዳያቸው ደም ቆርባ

የእንባ ፀበል ጠጥታ

ሃጢያቷን ለማካፈል ፤

የተረፋትን የእንባ ፀበል

ምእመኑን ፈንጥቃ ረጭታ

እንደ አጀማመሯ ሁሉ

“እሜን” ብላ ቀድማ ቋጭታ፤

ለእውነት ጆሮ ተዘግታ . . .

ከእውነት ምላስ ተጣልታ . . .

የዛሬ ሞትን ፍራቻ፤

ሀይወትን ለነገ ለማሳደር

እንደ ሁለት ብሎ አስልቶ ፤

የሰቆቃ እድሜ ለመቁጠር

እንደሰማይ ከዋክብት፤ . . .

ሀይወቴ ፈዛ ደብዝዛ፤

እድሜዋን ከምትገፋ

ስለ እውነት ቁማ መስከራ

እንደ በራሪ ኮከብ ፤

በግ ብላ ወዲያው ትጥፋ።

ያለ እዳዬ

መኖሪ ሀጢያት ሁኖ፤

አቀርቅሬ በኖርኩ እዳቸውን ችዬ

ስታሰር ስገረፍ፤ ስወጋ ስደማ

ሲስቁ በጥርሴ ሊዋኝ በእንባዬ

እንዳይቀብሩኝ ደክመው ሂድ ብለው ቢለቁኝ

እዳዬን ጨርሼ እንደው ያለ እዳዬ

መንገዴን ሳቀና፤ መደቤን ናፍቄ

ጎኔን ሳላሳርፍ ሳልተኛ እፎይ ብዬ

በእሳት ምላሳቸው አነሳሱኝ መሰል

ሸተተኝ ስጋዬ!

አትዝነቢ

በምላሳም ቀኔ . . .

ቃል የማይተነፍስ ዝምታ ደርቤ

በብርሃን ቅኔ . . .

“ቼ !” ስላት ጨረቃን ሽምጥ አስጋልቤ

በልጅነት ህልሜ . . .

የሩቁን አስቤ

ቼ ስላት ጨረቃን በብርሃን ቅኔ

ህልሜ አለቀ መሰል አልነጋ አለኝ ቀኔ

እንዳይሆን እንዳይሆን

በልጅነት እንባ የሩቁን አስቤ

ቅርብ አደርኩኝ መሰል ተበተነ ቀልቤ

አትዝነቢ በሏት

እንኳንስ ዘንቦበት ጤዛ ነው ሀሳቤ

አልሆንም በይው አንችን አለኝ ልቤ

ሀሳቤን ዘርቼ አሸቼ ልቃመው እንዳልቀር ተርቤ

አማላጅ ሁኖችሁ ፣ አትዝነቢ በሏት ፣ አይርገፍ ሃሳቤ።

የተስፋ አቅም

የጣፈጠች ህይወት ሲተኛ እያሰባ
 ሲነቃ ስትጠፋው ታም ስከረመ
 ፀሀይን አፍቅሮ ብርሃንን ፍለጋ
 ነጋ ጠባ ሁሌም በምስራቅ ለቆመ
 እንቅልፍ አሸልቦት ሽፋሽፍቱን ሲገልጥ
 ጨረቃ ፈልቃበት አይነን ለታመመ . . .
 ያዘመረው ወይነ
 እሬት እሬት ላለው
 በለስ ለሆነበት
 የተስፋ አይነ ደክሞ
 ብርሃን ለጋረደው
 ደመና ከልሎት
 እንዲህ ለሚባዝን
 ለእንዲህ አይነቱ ሰው
 ለእንደኔ አይነት ፍጥረት
 ድካሙን አይቶለት
 በምህረቱ ብዛት
 ዓይነን አብርቶለት . . .
 ፀሀይ ማልዳ ወጥታም
 ሌሊቱን ባትገባ

እንደወጣች ብትቀር
 “መከራዬ በዛ”
 ብሎ ከመፀለይ
 ከመማረር በቀር
 በበጎስ ተርጉሞ ሌላም አይጠረጥር !

ለቢሮዋ ፅዳት

አንቺ የቢሮ ፅዳት ፡ . . .

ብጥስጣሽ ወረቀት

ከመሬት ለቃቅመሽ

በእሳት ያቃጠልሽው

ብናኙን አቧራ

በመጥረጊያ አንስተሽ

ወስደሽ የደፋሽው

ለህሊናሽ ሳይሆን ይሄ ለእንጀራሽ ነው።

የእንጀራሽን ሳይሆን

የልብሽን መሻት

ቸለሽ ብታፀጂ

ወለሉን ወልውለሽ

የወንበሩን እድፍ

አልፈሽም አትሄጂ !

የእርነት መንገድ

በምታውቃት እውነት ፡ እግርህን እየጣልክ

ወደፊት ስትዘልቅ ፡ በህይወት ጎዳና

ከመነሻ ቦታህ እርቀህ ሳትርቅ ፡ . . .

በጉልበት ተይዞህ በሌሎቹ ሃሳብ ፡

ሳትፈልግ ብትወድቅ መንገድህ ባይቀና

ሃሳብና ምግባር ፡ ጀርባና ሆድ ሁነው

በህሊናህ ታስረህ በግዞት ስትደቅ

ሲናን ስትናፍቅ

እንደ እስራኤላውያን ፡

እርነት ለማግኘት

ሙሴን አትጠብቅ

ዛሬ እንኳንህ ሙሴ ፡

እምሳያውም የለ

ሙሴ ቀረ ትናንት !

የእግርህ ቀሳውስት የለበሷት ካባ

የፅድቅ አይደለችም የብርድ ልብስ ናት !

"ለስው ልጆች ፍቅር የሚሰጥ ተላልፎ "

እንደዚህ ተብሎ ትንቢት እንጠልጥሉ . . .

አንተን ነፃ ሊያደርግ ፡ ዳግመኛ የሚሞት የሚመጣ መስሉህ፤

ስታይ አትደንግጥ እፈ ከራድዬ

ምህረትን ፍለጋም ወደላይ አንጋጠህ

“ኢሉሄ ! ኢሉሄ !” አትበል “ወዶ ! ወዶ !”

ሰሰው ብሉ መቁሰል ሰሰው ብሉ መሞት

የዛሬ ስንት አመት ከክርስቶስ ጋራ ቀርቷል ቀራንዮ
እናም !

በህሊናህ ፍቃድ በጠራው ሀላብህ

በምታውቃት እውነት መጓዝን ከወደድህ

እራሰህን ሰዋ አንተ እነሱን ሁኑ !

ሰላንተ ‘ሚሰዋ ዛሬ ማንም የለ

አንተ እንደሁ የአንተ ነህ !

ሲመቻት

ቃል ለምድር ! ቃል ለሰማይ

ብንፋታ ብንእያይ

ተባብሰን

ተማምሰን

ሲመቻት . . .

እንኳን ቃል ኪዳን

ስሜ ሁሉ ጠፋት !

ነገን አንጂ

የአብርሃምንና የሳራን የድሮ ትዳር አስበሽ
ለለ ነገ ብትጠይቁኝ የሃች አምናውን አያየሽ
አኔም . . .

"አንጂ" ቢሆን መልሴ
አገባሽለሁ ለማለት ቢዳዳብኝ ምላሴ
"አትወደኝም ! ለሰሜትህ በሰሜትህ አንጂ"
ብለሽ ጨክነሽ አትሂጂ !
ነገ እኮ . . .

አንደድሮዋ አይደለችም ታስፈራለች
ዛሬስ
ለነገ አንደምትሰጠን መቼ ትታመናለች
አንጂማ

ጳጳስ ይሆናል ብለሽ አንዳትፈሪ
ጨዋጌን ታውቂዋለሽ ድቁንናም አንደሌለኝ
ሌላ ያፈቅራል ብለሽ አንዳትሰጊም
ልቦ ብርሃኔን ያጣሁ በአንቺ 'ምመራ እውር ነኝ!
እና እባክሽን . . .
እባክሽን ! እባክሽን ! ተረጂኝ
"ነገን" አንጂ
መቼም አኔን አትጠርጥሪኝ !

ስለማን ፀለዩ

አህዛቦች ሁነን
ሃጢያታችን በዝቶ
እግዚሩ ሊቆጣ
ጊዩን ክላይ ሲፈስ
እኛን አንዲያጠፋ
እኛን አንዲቀጣ
ከጥንትም ስናየው
ለሃጣን መዳኛ
ጻድቅ አይታጣ
በፀሎት ምልጃቸው
እኛን ሊያድኑ
ከአምላክ ሊያስታርቁ
ምስራዊው አባት አቡዬ ጻድቁ
ቀይባህርን አልፈው ዝቋላ ወደቁ::
በጥርሳቸው ነክሰው
የዝቋላን አለት
ምህረት ሲማፀኑ
ምህረቱ አያልቅበት
አንደቸርነቱ
ልክ እንደ ዘመኑ

የፃድቁ ምልጃ

በእግዚአብሔር ቸርነት

ከመቅዕበት ሆነ

ሳር ቅጠል ቁጥጥጦ

እሸዋና አፈሩን

እያምጠሰጠሰ

የጥፋቱ ውሃ

እባይ ገራገሩ

ወደ ግብፅ ፈሰሰ

የፃድቁም ምልጃ

በጥፋት አድኖን

ለእሳቸው ደረሰ።

እንባችን (I)

ከአገር ጥግ ላይ ቢቆፈር

እንባችን ተከማችቶ ቢሰፈር

ቀይ ባህርን ባልናፈቅን

ወደብ አጥተን ባልተቸገርን !

ፍቅር የተራብኩኝ

ዶፍ በሚወርድበት

በከባዱ ክረምት

ቁሩን ተቋቁሜ

በምወሰንደቱ

ከአምላኬ ልታረቅ

ስፀልይ አርምሜ

በብቻ ብቻነት

ለብቻ ጉባኤ

ቤቴን ዋሻ አድርጊያት

ምናኔ ገብቼ

ሳለሁ በሱባኤ ...

ክረምት የክበዳት ፀሀይ የናፈቃት

ብርዱ ያስቸገራት ጤዛ የለራባት

እንደዚህ አለችኝ ክረምት ድፍረት ለጥቷት

“ይሄ ብርድ እስከሚያልፍ

ይሄ ቁር እስከሚያልፍ

ደመና እስኪገፈፍ

በማይሞቅ አልጋ ላይ ጉልበትክን ከምታጥፍ

በብርድ የተነሳ ህይወቴም ከምታልፍ

ለዚህ ክረምት ብቻ ይህ ክረምት እስከሚያልፍ

ምናለ እኔን ብታቅፍ?”

ብላ በመጠየቅ

መቀት ብትለምነኝ

ለሚያልፍ ክረምት ብዬ

ዋሻዬን ከፈትኩኝ

ሱባኤ አቋረጥኩኝ

ከትገፋሼ ሞቀኝ

ከትገፋሺ ሞቅኩኝ

ክንዲን ተንተርሼ

ክንዴን አንተራስኩኝ

ከደረቴ ብትዘልቅ

ከጡቷ ተጣድኩኝ

በወሂ ወዝቼ

ወዜን አስቀዳሁኝ

ሀሳቧን ፈፀምኩኝ

ክረምቱን አዝልቂያት

ክረምቱን አዝልቃኝ

ሱባኤ አስረስታ

ገላዋን አልምዳኝ

በብርድ አመካኝታ

ፍቅር አስተምራኝ

መስከረም ሲጠባ

“ሰባኤህን ቀጥል

ደህና ሁን! “ ብትለኝ

እኔ መች ሆነልኝ ! ...

ሙቀት እንዳልቸርኩኝ

በከባዱ ክረምት

በከፋበት ቁፋ

ከወቅትም በበጋ

ያውም በተሲያት

ያውም በህፋፋ

ከደጂ ላይ ቁሜ

ሙቀቷን ለመንኩኝ

በምን እቅሜ ልኩራ

ፍቅር የተራብኩኝ።

እንባችን (2)

ከራቀን ፈገግታ

ከሞተው ሳቃችን

ሀመም ማስታገሻ

ከደስታ አወዳጅቶ

ቀርቦ ሚጠግነን

ስላጣን ወጌሻ

የረጋውን ሰማይ

ፎጣ አርገህ ላክልን

ለእንባችን ማበሻ !

መናጥ

እንዳንቺ መወዝወዝ እንደኔ መነቅነቅ
 እንደኔማ እገፋፍ ፣ እንዳንቺ መሰበቅ ፍ
 ሁኖ በነበረ ሁሉ ነገር ቅቤ
 በከንቱ ቀረ እንጂ . . .
 ተሰብሮ ወገብሽ ተንጠፍጥፎ ላቤ

መታከት

ደንቆሮ
 ሰማሁ ብሉ ከመሰከረ
 አውርፍ
 አየሁ ብሉ ከተናገረ
 ያልሆነውም ሆነ
 የሆነውም አልሆነ።

ለራስ ሲቆርሱ

ለሌለው . . .

ና

የቀናው . . . ጎባጣ ፣ ፍንዳታው . . . ኮሽታ

ልደቱ . . . ሙት አመት ፣ እልልታው . . . ዋይታ

ሙዚቃ . . . እንጉርጉሮ ፣ ወገግታው . . . ጽልምታ

ለእናንተ . . .

አንዱ . . . አንድ ሺ ነው ፣ ቀበሌም . . . አህጉር

እሾሁ . . . አበባ ነው ፣ ጣላችሁም . . . በርሜል

ጎርፉም . . . ባህራችሁ ፣ ጠጠሯ . . . ተራራ

ኤድያ ! ይቅር ይቅር ፣ ይቅር ! አይወራ።

ውሳኔ

የዕለት ተለት ግብሬ ፣ ሲሳክር ስራዬ

ቀኑ ጨልሞበት ፣ ሲራቆት ቀየዬ

ለሆዴ ስለኖርኩ ፣ እያየሁ አለፍኩት

ሽምቀቱን ፈትቼ ፣ ወኔዬን ሸናሁት

እንጥሌን ነክቼ ፣ ሀሊናን ተፋሁት።

ዘጠነኛው ሺ

አላዋቂነት ልቆ ፣ ልቃቂቱ ሲሞላ

አንጎል ማሰቡ ቀርቶ ፣ ንፍጥ ሁኖ ገምቶ ከተላ

ስምንተኛው ሺከ ይኸው ነው ! መጠበቅ አያሻም ሌላ !

ስቀቀኗን ለኔ

አንዴ ስትቀርብኝ ፣ አንዴ ስትርቀኝ . . .

ወዘናዬ ጠፍቷት ጠይቃ ስታውቀኝ

አንዴ ስዘነጋት ፣ አንዴ ሳስታውሳት

በመንፈስ ርቄ፣ በስጋ ስቀርባት . . .

የቋጠርነው ፍቅር ውሉ ተበጥሶ

የቆለልነው መውደድ

ልክ እንደበረዶ፣ ውሃ ሁኖ ፈሶ

አለን የምንለው

የጋራ ፍቅራችን፣ ሲበታተን በኖ

ስቀቀን ሲተርፈኝ፣

ለእሷ ግን ጠቀማት፣ የስራ ልምድ ሆኖ።

ጅብ ጅቦች/ ከርሳም አዕምሮ/

አብሮ አድሮ አብሮ እየዋሰ ሲበላ ጃይስማማ ንኳ

ቢራብም ጅብ ጅብን ፍጹም አይበላው

አሳልፎም መቼም አይሰጠው።

“በእግዜር አምሳል” የተፈጠረው “ሰው”

ሰው ከጅብ ብሶ ዘንድሮ

የኔ ወዳጅ አሱ እንትና

አብሮኝ ውሎ አብሮኝ አድሮ

በምን ይሉኝታ ተሳቆ

በገሀድ ደፍሮ ባይበላኝ

እያጎረሰኩት ሳይርበው

ባቀፍኩት እጄን ነክሰኝ

የተሰፋ እንጆራ ሲበላ

ቅርብ አድሮ ሩቅ እያለመ

እኔን አሳልፎ ለመስጠት

አሱ እንጂ ማን ከሱ ቀደመ ?

“ጅብ !” ብዬ አልላደብም

ጅብ በዋሰበት ማርያም ትዋል

ከኔ ወዳጅ ጅብ ይሻላል

ሲበላ ባያካፍልም ወዳጄን መቼ ይበላል?

የእግዜር ቅኔ

ከእግዚአብሔር ጥበብ

እኔን የሚገርመኝ የቅኔ ጥበብ

ከቅኔ ጥበብ

በልጦ ‘ሚያስደምመኝ ቅኔ አነባበብ

ጥሎት፣ ጥሎት፣ ጥሎት . . .

ቆይቶ ማንላቱ

አንስቶት፣ አንስቶት . . .

በስተመጨረሻ ዝቅ አርጎ መጣሉ

ከጥበብ ሁሉ እኔስ የሚገርመኝ

ቅኔ አነባበብ !

ሊቀመኳስ

ቆዳው ነጭ ሆኖ እንደኛ ባይጠይጁ
 ፀጉሩ ባይከረድድ ከጥርሱ ባይነጣም
 ከዚች ከእገራችን

መሬት ጫር ጫር እርጎ እትብቱን ባይቀብርም
 የዘር ሀረግ ግንዱ

ፍፁም ልዩ ሆኖ እኛን ባይመስለንም
 ሊቀመኳስ ጆን ቤል

ለእናት ኢትዮጵያ ለፍቅሯ የታመመ
 የቁርጥ ቀን ለታ

ስለልጇ ብሉ ነፍሱን ያስቀደመ
 ላይ ላይን ቢነጣም

ሀበሻ ነው እሱ ! ልቡን ያጠየመ !

የስላቅ ዘፈኖች

“አለምሽ ዛሬ ነው እዱኛህ ዛሬ ነው”

ተብሉ ሳይዘፈን እንዲህ በቁም ነገር
 በጥንት ጠቢባን

ዜማውም ሲወጣ ስንኙ ሲሰደር
 የዛሬውን ትዳር

እየተነበዩ ሲላለቁ ነበር።

መልሺልኝ

እንዲህ እንደዛሬ ገና ሳንቃቃር

ጥንት ስንፋቀር

እንዲህ እንደዛሬ ገና ሳንጣጣል

ትዳራችን ፈርሶ እቃ ሳንካፈል

እኔ ! እኔ እንደነበርኩ ድሮ በሰላሙ

የሴትነት ክብርን በሊቃ ሰጥተሺኝ

አሁን ስንጣላ አንች አራስሽን ሁነሽ

“ክብራ ነው ወጌ ነው ! መልሰው!” ብትይኝ

ሁሉ ከአንች ሁኖ

እኔ እምለማበት መች አለኝ ሀሌና

ክብርሽን ልመልስ እኔን መልሺና !

ሆድ አድሮ አዲስ

ወስፋትሽ በራብ ሲላወስ የጠገብ ያገላብሻል

ጉሮሮሽ በጥም ሲቃጠል የጠጣ ይተፋብሻል

አዬ !

ያንቺስ ስቃይ ይሁን ሰብቻ

መስፈሪያውም እየቅል ነው

ማንፀሪያውም አይገኝ የሚሆንለት አቻ

እንጀራ ሁኖብሽ ነገሩ

ለጎተተሽ ስትላቢ

ለገፈተረሽ ስትገቢ

ከላይ ተጭኖሽ እርቃኑን

በፍትወት ሃጢያት ሲያሸካካ

የነፍሱን ዋጋ ዘንግቶ

በስጋ ሚዛን ሲለካ

ሀመምሽን በውስጥሽ ይዘሽ

ሳቅሽን ሲስቀው እያየሽ

የሆነውን ለመምስል ብቻ ለይስሙላ “እኝ!” ብለሽ

ከአንች እርካታን ሲያጣጥም

ምሬቷን ትውጫታለሽ

አዬ! . . .

የአንችስ እድል የአርባ ቀን ነው ወይስ ሌላ

ስጋሽ እኮ በቁምሽ

ሰው በመሰለ ምስጥ ተበላ

ቻይው አስቲ እንግዲህ . . .

ፈጣሪ ብሶትሽን አይቶ መውጫ መናገዱን እስኪሰጥሽ

ከቆሽሽውም ቆሽሽ. የረከሰውም ያርክሰሽ።

ሀይወት

ይቺ . . .

ፈልገው ወይ በአጋጣሚ

በተደረገች ወሲብ አልቅስን የመጣንባት

በአበው ተረት ምሳሌ ሞኝ ሁነን ይሁን ወረቀት . . .

ከእናታችን ማህፀን ስንወጣ ያነባናትን እንባ

የሙጥኝ ብለን ያለቀቅንባት

ይቺ . . .

እንደመምጫችን ሁሉ መድረሻችንን ሳናውቀው

ከላይ ታች የምንዋትትባት

ይቺ

“ሀይወት” ብለው የሚቀኙላት

“ሀይወት” ብለን የምናዝንባት

* * *

ድፍረትና ሚዛኑን ከአያቶቼ ተወሼ ፤

የእኛን ሀይወት ከአያቶቻችን ጎን አቁሚያት

በነሱ የኑሮ መንገድ በነሱ ሚዛን አስቀምጫት

ከእነሱ ሀይወት ባወዳድራት

በኛ ዘመን ይህቺን አጭር ሀይወቱን

በተደላ ኑሮ የቋጫት

ቢኖር እንኳን ምናልባት

በድሮ ዘመን ተከፍቶ የኖረውን አንድ ሰው

የሞቱን እሩብ ታህል ናት !

ምፅአት ናፋቂዎች

፩

ለዘመን መቁጠሪያ፤ ለዘመን መለኪያ
 መንጋት መምሽት ሳይሆን፤ ከረምት በጋ ሳይሆን
 እውቀት ጥበብ ቢሆን ፤ ስራ ልፋት ቢሆን ፤ ...
 በጥንቶቹ ጥበብ በአክሱም ሳሊበላ ፤ ወ ዘ ተ ሌሎችም
 ብዙ ተንደርድረን፤ እልፍ ዘመን ብናልፍም
 እንደነገ ምፅአት ፤ ዛሬ ላይ ብንቆምም ፤ ...
 እውራረዳለሁ ፤ ደግሞም አልረታም
 በሌሎች ነው እንጂ ፤ ምፅአት በእኛ አይመጣም፡፡

ለማይከሰሰው

ከእልፍ አፅላፍ ሰልፈኞች መሐል
 ከእድምተኞቹ ተራ
 በለስ ፊቷን አዙራልህ
 ለሹመት ታጭትህ ብትጠራ
 እድልክን አመስግን እንጂ ፤ ...
 በሹመትህ አትሞካሽ
 እሷን አምገህ አትኩራራ
 ጫዋታው ፤ ንጥቂያም አለበት
 ሁለት ነው የእድል ጆክሯ
 ህይወትም ፤ ቁማር ማለት ናት
 ይዞራል የእሷም አኬሯ፡፡

አንቺ መቸ

ግዴለሽም እቴ ይቅር በኔ አትማይ
አልዋሽሁም ብለሽ “መቸም” አትበይ
ታማኝ ነኝም ብለሽ “መቸም” አትበይ
መስዋዕትም ነኝ ብለሽ “መቸም” አትበይ

እያወኩሽ አንችን ባህረሽን ስረዳው
ቀልብሽ ባንዱ ላያርፍ ማማተሩን ላይተው
ከዚያ እዚህ ስትመጪ ከዚህ እዚያ ስትዘይ
አንዱን ስትይዝ ከአንዱ ጋር ስትጣይ
ዞረሽ ዞረሽ ዞረሽ . . . ሳትፈሪ ኩነኔ
መውደቂያ ስታጪ ትመጫለሽ ከኔ
ይህንን እያወኩ “መቸ” አትበይኝ

ምናልባት ምናልባት እንዳምንሽ ከፈለግሽ
በቤቴ ማይልኝ መግቢያ ልጣ ብለሽ
አለበለዚያማ . . .
የዘወትር ምኞትሽን በግፍ አትንገሪኝ
አንች ራስሽ መቺ መተሽ “መቸ” አትበይኝ !

አንድ ቀን

አንድ ቀን አንግቦ

አንድ ቀንን ተስፋ አድርጎ

“አንድ ቀን” እያለ

አንዷን ቀን እንደጠበቀ

የጠበቀው ቀን ሳይመጣ

ያበሻ ዕድሜው አለቀ::

እድፈት

በአንድ ጣሳ ውሃ

ፊት እንደሚጠራው

በአንድ ባሊ ውሃ

ደረመን ከገላ እንደሚራገፈው

የውስጥን አዳፋ ልጠብህ ብንለው . . .

ባህሩን ገድበን ውቂያኖሱን ጠልቀን

ተዘፍዝፈን ብንውል ተዘፍዝፈን እድረን

አንዱ በአንዱ ሳይስቅ

የሁሉም አንድ ሆኖ ስለ እድፋ ሲያወራ

ጠጉር ያብቅል ጥርሴ !

አለም ደረቅ ባትሆን እድፋችን ሳይጠራ !

ቁርጥማት

ዋዛ ከበዛበት

ከትልቁ አዳራሽ

ከትልቁ ሺላ

ሳቅ ይላቃል ጠላ

ልቤ ከዚያ ሂዳ

ፍስሃ ልትበላ

ከሰገነት ወጥቶ

ዋዛውን ሲጠርቅ

ተረቱን ሲቀዳ

የታደመው ሁሉ

ውስጡ ሲፍለቀለቅ

በሳቅ ሲፈነዳ

ልስቅ እኩብኩቤ

ያልታደልኩኝ እኔ

ባልታደለኝ ነፍሴ

አልቅሼ ተመለስኩ

ቁርጥማት ሁኖበት

ጉራማይሌው ጥርሴ።

ሙት አመት

በትንሳኤ ማግስት በሞቷ ዋዜማ
 ያች ! ታካች እምዬ ያች ታካች እማማ^ፍ
 ፍሪዳ አሳርዳ ድንኳን አስተክላ
 በጥሩንባ ጠርታን ልሞሽር ነው ብላ
 ከአዳራሹ ተመን ከነጩ ከቀዩ
 አማርጠን ስንበላ
 አምሮባት ብቅ አለች ስትሞሽር አድራ
 ስትፋሽር ውላ
 ምን አይነት ታምር ነው ያለ ባል የወጣች
 ብለን ስናውራ
 እሷም ተናገረች በሰለለ አንደበት
 ብላ "ስጡኝ ተራ"
 "አስታሙኝ ስላችሁ በሽታ ጠንቀብኝ
 ክፉኛ ታምሜ
 ጠያቂም አጣሁኝ አምጡ እንዳልወለድኩ
 ተንጠፍጥፎ ደሜ
 ሀይወቴም አለፈ መደቡን ሳልለቀው
 ሳልድን አገግሜ
 የሚበላኝ እንጂ የሚያጎርስኝማ

መቼ ተፈጠረ
 ከምትቆርጧት ጮማ ብታጎርሱኝ ነሮ
 ሀይወቴም በቀረ"
 ብላ ስትናገር በትዝብት እያየን
 አክራው በረረ
 እሷስ የጠራችን ሰርግ አይደለም ለካ
 ሙት አመት ነበረ።

እውነት ጨዋነቱ ?

ቀንድናውን ከልሱ

ወደ ምድር እዘንብሉ

እንኛ በፍትሄ ስትነጂ

እሱን ለማየት ብቻ ! . . .

በቀመበት ስትቆሚ በሄደበት ስትሄጂ

ሴት አይቶ እንዳላወቀ ! ምንም እንዳልጀመረ

ያማረ ሰግላጋ አንገቱን ! ቀልቀል እየተበረ

በሸሩ ገመድ ተብትቦ ! በመረቡ ሳያሰግርሽ

አቱ ! . . .

እኔም ስለእንቺ እርም ላውጣ ! እውነታውን ሳላውቅሽ

ጨዋ መስሉ አንገቱን ቢያተረትር

ቀና ባይል !

ሲጠሩት "እቤት" ብሉ ፊቱንም እንኳ ባያዝር

ያንቺ ቢጠ ሞኝ እንስቶች

በጨዋነት "ጨዋ" ብለው ! አንገት ደፊ አፍቃሪዎች

ሲጠይቁት "እሺ" ብሉ ሳይጨርስ እየጀመረ

አንገቱን የሚደፋው ! ነው በስራው እያፈረ።

ማይምነት ነውና

ጠኔ እንደዚህ ሲበረታ ! በበረድ በቸነፈር ስንመታ

ና ውረድ ! ፍረድ ! ብንልህ ! የሚሰማን አጥተን ስሞታ

መኖርህን ብንጠራጠር ! አልፋ አሜጋነትክን ነስተን

ፈጣሪ ሆይ አደራህን ኩነኔውን አቅልልን

መቼም አላዋቂ ማይም ደፋር ነው

ማይምነታችንን አይተህ ድፍረታችንን ይቅር በለው !

ፀሀይ

ሌሊቱን በቃኸ አድሬ፤

ቀን ጥሱኝ በቀን ወድቄ

በቁሜ አፈር በልቼ

የእርኩስ ይሁን የቅዱስ፤

መንፈስ ቀስቅሶኝ በውድቅት

ሌሊቱን አጉል ነቅቼ

በትሬን እንኳ ሳልይዘው፤

ጸጋይ በቀትር ብትጠልቅብኝ

በፍቅሯ እኔን አውራ

በዚህ ቀን አላይምና . . .

ማሩኝ ሳልል ምሩኝ ብዬ

አፍ አውጥቼ ሰጣራ

ብርሃኗን በአይኔ ሳላየው፤

ሙቀቷ ሙቀት ሳይሆነኝ

ይኸ ቀን የኔ ነው ብለህ፤

ፀሀይ ናት ተመልከት አልከኝ ?

እድሜ ሰጥቶህ እድሜ ሰጥቶኝ፤

ያላየኝ አንተን የዛንላት

የዛንላት ! . . .

ብቻ እንደው የዛንላት ! . . .

የእኔ ፀሀይ የወጣች 'ላት ! . . .

እዚያ ሳትቀር እዚህ ወጥታ

እዚያ ወጥታ እዚህ ሳትቀር፤

ቦታ ሳትመርጥ እንድትሞቃት

በ“ደመናው ከልሱኛል”

ገለመኔ ሳትማረር፤

በብርሃኗ እንድትደምቅባት

እድሜ ሰጥቶህ

እድሜ ችሮኝ፤

ያገናኘን የዛንላት . . .

የዛንላት ! . . .

የዛንላት ! . . .

ብቻ እንደው የዛንላት ! . . .

የእኔ ፀሀይ ብቅ ያለች 'ላት ! . . .

ምፅኦትን አንጠብቅም

እርኩስ እንዳልረከሰ፣ ቤተ መቅደስ ገብቶ ከቀደሰ
ገዳይ እንዳልገደለ፣ የሚችን ወንድም ስከሰሰ
በሬ በራብ ጠንዝሎ፣ ሰው ተጠምዶ ከታረሰ
ከዚህ በኋላ፣ . . .

ማንስ ተስፋ ተደርጎ፣ ምንስ ይጠበቃል
ሌሎች የፍርድ ቀንን ይጠብቁ፣ በእኛማ ተፈርዶብናል።

የሞኝ ብሂል

አዳምና ሄዋን በገነት ሲኖሩ
ገነትን ቢያስሷት ፣ በፈረስ ቢዞሩ፣ በእግር ቢዳክሩ
አዳምም ከሄዋን ፣ ሄዋን ከአዳም በቀር
የሚመለከቱት ሳይኖር እንደ የሰው ዘር
ሄዋን በአዳም ፀናች እሱም በእሷ ፀና
ተብሎ ቢነገር ፣ . . .
መች ይገርማል ይሄ፣ ቢጻፍ በብራና
እንደልጆቻቸው መች ተፈተኑና ?

የኖህ ቁራ

ኖህ ሆይ አባታችን፤ . . .

የመከራው ዝናብ

ጥሉ ልክ ሲያባራ

አማን እንደሆነ፤

ዘሮ እንዲመለከት፤

ያኔ የላከው ቁራ

መልዕክቱን ሳይመልስ

ድንገት ወጥቶ የቀረው፤ . . .

ባንተ ዘመን ሆኖ፤

የዛሬ ፍጻኝን

በምናብ ቢታየው፤

ስለእኛ መከራ

“አ !” ብሎ አየራኝ

ሰባኤ ይዞ ነው

አደራ እባክህን

እንዳትቀየመው !

አብሪ ትል

ከአገር ጥግ እስከ ጥግ . . .

ደይን የዋጣቸው ግዑዛን ሰብስበህ

በእነሱ መካከል አንተን አስቀምጠህ

በፅልመታቸው ላይ ብታበራ ደምቀህ

ፈፅሞ አትሞካሽ ብርሃን ነኝ ብለህ !

እድሜ ልኳን ስትኖር በቀኖች መካከል

ትታይ የማትመስለው ያች የጨለማ ትል

ፀሀይዋ መሸቶባት ስትሄድ አዘቅዝቃ

እሷም በተፈዋ ትታያለች ደምቃ !

የአህዛብ ስብከት

ብልሃት አያልቅበት፤

አያልቅበት ታምር፤ . . . ፍ

እግዜር በጥበቡ፤

ይችን ቤት ሊያቆማት፤

እኛን ሊያስተሳስር

በቋንቋ በዘር ግንድ፤

በመልክዓ ምድር

በአምልኮት በባህል፤

ሰይቶን በአኗኗር

ይህን ያህል ጊዜ፤

ይህን ያህል ሺ ዓመት፤

አንድ ላይ ስንኖር

በአንድ ቤት ታዛ ስር፤

ያልተለያየነው የተቆራኘነው፤

ሌላ አይደለም ለካ

አስሮን ነው በፍቅር

ግና ግና ዛሬ ! . . .

ከአንድነት ጎጆ ላይ ፍቅርን መዘናት

በጥላቻ እሳት ውስጥ ቆስቁሰን ከተናት

“እፍ. . . እፍ. . .” እያልን ከዳር፤ ከበን እየሞቅናት

የአንድነቷ ጎጆ ዘመም ዘመም ብላ፤

ስትወድቅ ድንገት ደርሳ

አንድነት ! አንድነት !

አንድነት ! አንድነት !

ብለን ብንጠራት እሷን ልናነሳ

መቼ ትሰማለች፤

ጆሮዋ ፍቅር ነው !

ደንቁራለች እሷ።

የእግዜር ዝምድና

፩

ቅዱስ ሃያል አምላክ ፤

ክብሩን አዋረደ ስሜን አጠፋብኝ

የገሃነብ አባት፤ ዲያብሎስ ወዳጄ

እንደራሴው አርጎ፤ በግዛቱ ሹሞኝ

እግዜር ግን በፈንታው . . .

እራሱን አዋርዶ እኔን ሲኮፍለኝ ፤

በአሽመሩ ሲሰድብኝ

"በአምሳሌ የፈጠርኩት"

እያለ እያስባለ በአለም አስወራብኝ።

ቀንጥፎ

ማሩ ሳይቸግረው፤

ጋኑ እንኳን ሳይጎድል

ሞልቶ ተትረፍርፎ

እረ ይህ ፈጣሪ

ከመቃብር ቦታ

በቅሏል አሉ ቀፎ

ለዛም ነው መሰለኝ

አበባውን ሁሉ

ጨረሰው ቀንጥፎ

(ያለጊዜያቸው ለተቀጠፉ አበቦች)

ቂም

፩

ፍየሏ:-

እየበላች ሳለ ከሳር ከቅጣ

በእንገቷ አለፈባት ያልታሰበ ቢላ

ቆዳዋ:-

ከተቀጠፈ ነፍስ ከተበላ ስጋ ቂምን ተቀብላ

ወናፍ ሆና መጥታ አሳት እንግግሮታ አሳት አቀጣጥላ

ባያያዝችው ፍም ቢላዋን አግማ ቢላዋን አቃጥላ

ደም በእሳት መለሰች ቂሟን ተበቅላ

ግና ምን ያደርጋል

እልፍ ፍየል አለፈ በሳለችው ቢላ::

የልጅ ቡዳ

ልጅ ወልደ ከመሳም

የልጅ ልጅ ከማየት፤

ከመመረቅ በቀር

እድሜ ሀጢያት ሽሮ፤

እንዲያው ጸድቅ እርገ፤

እውቀትም ቢጨምር

ቅዱስ ተብሎ የላይ

ሊቅ ተብሎ የምድር

ፅላት ተቀርጾለት

በሰሙ ሚቀደስ

በወር የሚከበር

በስሙ የሚማል

በስሙ ሚለመን

በስሙ ሚዘክር

እንደማቱሳላ

በዚች አለማችን

ሌላ አይኖርም ነበር !!!

አላሻንም

እንደ ንጉስ ካሌብ ፡ . . .

ሃገሩን ሊያሳድግ ባህሩን አቋርጦ ቅኝን የሚገዛ

ሳባን የመሰለች ፡ . . .

እውቀትን ፍለጋ ጥበብን ምርመራ የምትሄድ ተጉዛ

መች ተመኝን እኛ ፡

“ቴዲን” የመሰለች ፡ . . .

ስልጣኔ ሽቶ ነፍሱን ለእኛ ሰዊ

የተበጠሰውን ከጥሻው ሰብስቦ እንድ አርጎ ቋጣሪ

እንደ አቡነ ጴጥሮስ ፡ . . .

መስዋዕት የሚሆን አስቦ ለነፍሱ አስቦ ስለኛ

መች ተመኝን እኛ ፡

ግዴለም ! ግዴለም !

ሁሉን እንቀበል ፡

የተስፋዋም ምድር

ትሁን አኬልዳማ

ብቻ ግን ፈጣሪ

ፊትህን አዙረህ

ድምፃችንን ስማ

ስንቀበር ሳይሆን ፡

ስንሞት አሳውቀን

በሰው ሰው እንስማ !

ወህኒ

በልቦናዬ እውነት ፣ በእእምሮዬ ፈቃድ

ወድጄ ባረኩት ወደ ወህኒ ብወርድ

“አላህ ይፍታህ” ብሎ ማንም አያፅናናኝ

ቦታ ቀየርኩ እንጅ መች እኔ ታሰርኩኝ ?

ታስሮ ባልጠይቀው ፣ ታሞ ባልገበኘው

ማነው ያኮረፈኝ ? ቂም የያዘ በኔ ?

ብድር በምድር ነው ! በህሊና እስር ቤት

ታስሬ ስማቅቅ ማን ነበር ከጎኔ !?

እውነት

ኦ ! አምላክ . . .
 “እውነት” ከማለት ውጭ ፤

በሌላ አትማሉ

ብለህ ፅፈህ ነበር

ይህን ተቀብቼህ ፤

አባቴን ዘንግቸው

እስከዛሬ ድረስ ማልኩኝ ሳልቸገር

ዛሬ ግን ቸገረኝ ! . . .

እምልበት ነገር

እባክህን ስጠኝ ፤

ካለህ ከ«እውነት!» ሌላ

“እውነት” ድንገት መታ

ከአፈር በታች ውላ ፤

እስቲ አንተው ፍረደኝ

በምን ላርግ መሃላ ?

የእኛ ተስፋ ነገ

በአጉል ፅንሰ ሀሳብ አንጉል ሰክሬ

በዛሬ ላይ ቁሜ . . .

ዛሬን ችላ እንዳልኩት ስለ ነገ ኑሬ

አርቄ እያሰብኩኝ አልፌ መርምሬ

ዝሆን አርጎ ጣለኝ ! . . .

የዛሬ ላይ ትናንት የነገ ላይ ዛሬ።

ምረቃ

"ሰው ሁን" ብለው ሲመክሩኝ
 "እህ" ብዬ ሰምቻቸው ፤
 ሰውነቴን እስኪጠራጠር ልቦጃዬ
 "ያልተማረ እውር ነው" ሲሉኝ
 ብርሃንና ፅልመቱን ለመለየት ሳልቸገር
 "አሜን" ብዬ ተቀብዬ
 "ሰው" መሆን ስጋ መልበስ አይደለም ብዬ
 "ሰው" ልሆን ኤ.ቢ.ሲ.ዲ. ስቆጥር
 እውቀትን በቀሜ ልጨልጣት
 ንድፍን በቃሌ ሽምድጀ
 ቀመር እየጫርኩ ስቀምር
 ጠቢብ ሁኔ ልጠበብ
 የፈረንጅ ድርሳን ገልጬ
 ገፅ በገፅ ስመረምር
 ልጅነትን ልጅ ሁኔ ሳላየው
 እድሜ ጥሎኝ አመለጠ
 ዘመን ሞት ላይ አድርሶ ሲጥለኝ
 እጄን ይዞኝ ሸመጠጠ
 ይሄው ዛሬ በነገ አጥቢያ

"ሰው" በምሆንበት ዋዜማ
 "ቀን" እዚህ ጋር አቆመኝ
 ሊቅ አርጎ እኔን ሊያሰማ
 ዘንድሮ እኔ ፤ . . .
 ልክ እንደኔ እሱም አምና . . .
 ልክ እንደሱ ያም ሃች አምና . . .
 "ሰው" ሆኑ ተብሎ ይሆናል ፤
 የምስራች ሁኖ ዜና
 ሲጀመር የነበረን ሰውነት
 በኤ.ቢ.ሲ.ዲ. ሊጠፋ፤
 በኤ.ቢ.ሲ.ዲ. የቃረምነው "ሰውነት"
 ከእኛ ጋር አብሮ ሳይገፋ፤
 ህሊና ጫንቃ ሲሆንን
 እውቀት በቦርጭ ሲጣፋ
 "ሊቅ" ሆኑ ማለት ከንቱ ተረት !
 "ሰው" መሆን ከንቱ ዜማ !

ጉዟችን

፩

እግራችን ወደፊት ንቅንቅም አላለ /
 የእኛ ስልጣኔ ከዘመኑ ጋራ መቼ ተካከለ ?
 ወደ ጌላም አልሄድን ፣ እኛስ አልሸሸንም
 አለም ባስደመመ . . .
 በአክሱም ስልጣኔ ጭራሽ አልደረስንም
 ባለንበት እንጂ ወዴትም አልሄድንም።

ጠረን

መጀመሪያ ቀን ሳገኛት
 ሽቶ ሽቶ ሸተተኛች
 ደግሞ ሌላ ቀን ስትመጣ
 ዶድራንቷን አማገቺች
 ይኸው ዛሬም አገኘሷት
 ጭሳጭሷን አጠነቺች . . .

በየሌቱ በየቀኑ ፣ የአስስትን ገላ ይመስል
 ጠረኗን ብትቀያይርም
 ለመሃላ እንኳን አንድ ቀን
 ሰው ሰው ግን፣ ሽታች አታውቅም።

ዳዊትን

አወይ ! . . .

ምድር ጠባን ስንጋፋ

ሺ ጎሊያዶችን ስትፈጥር

ወንጭፋን በእጃችን አስይዘህ

ጠጠሩን ከጓሯችን ስትከምር

ምነው ታዲያ አምላኬ ሆይ

ጠጠሩን የሚወረውር

አንድ ዳዊትን ሳትፈጥር ?

ትንሳኤ ለእውነት

የማይጠብቁት ዱብዕዳ

ለቅናት ድርሰታቸው

ገፁባህሪ ቢያደርጉኝ

ከማላውቃት እንስት ጋር

ከንፈር ሰከንፈር አማጠው

አስወልቀው ቢያዋስቡኝ

ፈጠራቸው ቢያስደምምኝ

ያሰቡትን ሆንሽላቸው

ልብሽ እኔን ጠረጠረኝ

ባሳበዱት ክፉ ዘመን

የአበደ ምላሳቸው

ሃሰት ቃልን በቃተተ

በአይወደኝም ፤ ይወደኛል

ሀሳብሽ ጎራ ለይቶ

ራስ በራሱን ሞገተ

በአሉባልታ ነገር ብዛት

አምቡጡ ለጋው ፍቅራችን

ካለ እድሜው ይኸው ሻገተ

ነገር ማብላላት ተስኖት

ልቦናሽ ከኔ ለመራቅ

ክፉኝ ነገር አቋተ

ፍ

ለወሬ እጅ አትስጭ ፍቅሬ

ነገር ለመዝራት ካልሆነ

ሰውስ ቀናም አይመክር

ካስታወስሽ ያኔ ሳፈቅርሽ

እነሆ ! ብቻዬን እንጂ

ማፍቀሬን ማን ነግሮሽ ነበር ?

ዛሬ አገሬው ምን አይቶብኝ

መውደዴን እንዳልደበቀሽ

መጥላቴን ላንቺ ይመስክር ?

የውሽታቸው ወፍራም ነፋስ

ካጥናፍ አጥናፍ እየዞረ

በ'የጆሮው በደረሰ

ባልዋልኩበት አውሰውኝ

ወትሮም ያልፀዳው እኔነት

ይባስ ብሎ ረከሰ

እኔነቴ ምን ቢረክስም

በሰው ዘንዳ ቢያስነውርም

አልጨነቅም ሰስሜ

ያልነበረ ስም አይጠፋም

ከዚህ ወዲያም አይኖረኝ

መለያየት ነው ህመሜ

በሌላ ነገር እንዳይመስልሽ

ቢለበር በዚህ ነው ቅስሜ

ለቀረበሽ ወዳጅ ዘመድ

ለአዛኝ መሳይ ጓደኛ

ለወሬው አትታመኝ

ለተንኮላቸው ነው እንጂ

ከኔ ይበልጥ አይወዱሽም

እባክሽ ፍቅሬ አትሞኚ

አንድ ማዕድ ቢያቋርሱሽም

በወሬያቸው አትረቺ

ልብሽ ከቶም አይሰበር

እንደነገ ስቅላቱ

ይሁዳም ጌታን ሊሸጠው

ከስጋው በልቶ ነ ነበር።

ብቻ! . . .

ከምንም ከማንም በላይ

አንጀቴን አየሮክተ

የደም ስር ህመም የሆነኝ

“ከዳት” የሚሉት ክፉ ቃል

ከመስየትሽ በላይ

እሱ ነው ያትከነከነኝ

እንጂማ ! . . .

እውነት ! ፍቅርን ከከዳሁኝ ? . . .

እውነት ! እንቺን ከረሳሁኝ ? . . .

ቃልኪዳኔን ካፈረስኩኝ ? . . .

ፍቅር የሆነ አምላክ ይከዳኝ !

እውነት የሆነ አምላክ ይርሳኝ !

በምህረቱ ከቶ አይጎብኘኝ !

እውነት . . .

ያሉትን አይደለም ሁኔ

ብገኝ እንኳ ከንፈር ስሜ

መራቅሽ ብቻ አይብቃኝ

ልቀጣ እንጂ ደጋግሜ

እምነቱን እንዳረከሰ

እንደ መናፍቅ ልቆጠር

ይሰረዝ ከህይወት ስሜ

ስጋዬም ይመልመልና

እርቃን ይቅር

ቀጭን አፅሜ::

ጠርጥር

የእንኳን ደህና መጣህ

መልካም መስተንግዶ

እንደበጋ ዝናብ

ሣታስበው ወርዶ

በላይህ ቢያካፋ

ይግባህ አንዳች ስጋት

ጌታን በመስቀል ላይ

አይሁዶች ሊሰቅሉት

የሆሣዕና ለታ

እንዲያ ነው ያረጉት::

ዕጣ

ያሳየንን ሳይለጥ

ያለንን የሚያስጥል

ያልተበደርነውን

ዕዳ የሚያስከፍል

አለብን ክፉ ዕጣ

አለብን ክፉ ዕድል፤

ምስራቹን ትቶ

መርዶ የሚያሠማን

ማወቅ ባለማወቅ

ቀይሮ የነሣን

አንዳች አይነት ምትሃት

አለብን 'ርግማን፤

ሌሊት ለዘላለም

በማን ይታወጃል

ቀን ይመሻል እንጂ

እንዴት ቀን ይሞታል?

ባይጠፋን ነው እንጂ

ቢኖር የ'ርግማን ቃል።